

SZEMFÜLES

2014 / 2015

Az Erkel Ferenc Gimnázium Diáklapja

Mi az Erkel?

Erkel Ferenc Gimnázium. Kell-e róla bármit is mondanom? Hiszen nincsen olyan ember Gyulán, akinek valamilyen szinten ne lenne kötődése ehhez a több mint fél évszázados intézményhez. A Bodoky utca 10. szám alatt, az Élővíz-csatorna partján álló épület - ha beszélni tudna -, valószínűleg a végtelenségig hallgathatnánk a hosszú évek során felhalmozódott történeteit az iskola „lakóiról”.

Gyula fiataljainak nagy része az általános iskolából kikerülve az Erkel Gimnázium küszöbén lépett be, és végezte el tanulmányait, de ez a négy (vagy öt) év közel sem ilyen könnyen és röviden leírható. Azok az iskolaválasztás előtt álló diákok, akik még nem igazán tudtak dönteni, hogy melyik középiskolai intézményre adják voksukat, szívüket, lelküket, és attól félnek, hogy gimnazista éveik egy monoton, kiábrándító és agyzsibbasztó masszává fognak összemosódni, azoknak egy jó hírrel szolgálhatok. Egy erkeles diáknak ugyanis ilyentől soha nem kellett és kell tartania. Az Erkel Gimnázium nem csak oktatásáról híres, ezek mellett szinte kötelességemnek érzem megemlíteni a diákélet nyújtotta lehetőségeket, amik felett főbenjáró bűn elsziklani. Az éves szinten megrendezett események, mint a szecskatábor, ahol a frissen érkezett nebulók edzettségét tesztelik a végzős diákok kreatív és vicces szívatások sorozatával, és a szecskabál, ahol az elsősök letéve a szecskesküt a leghivatalosabban erkeles diákokká válnak. A saláтанap, mikor az egész iskola egy emberként hámozza a zöltséget, rohan a váltóversenyen, szónokol a környezeti károk és egészségtelen életmód ellen, és alkot használt dolgokból valami művészt. A 12 órás foci, mikor lányok és fiúk egy fél napon át birtokba veszik a tornatermet és rúgják a bőrt megállíthatatlanul. Az Oktoberfest, mikor az iskola németes diákjai belekóstolhatnak az igazi bajor ízekbe. Természetesen a szokásos ünnepek is elmaradhatatlanok, így

az Erkelbe is mindig megérkezik a Mikulás, bár nem lehet tudni, hogy pontosan melyik kéményen csúszik le és miért hasonlít olyan kísérte-

tiesen Kukár tanár úrra. A végzősökre is mindig vár az év végéhez közeledve egy kihívás, a kampánynap, mikor a ballagók előtt egyetlen cél áll, megnyerni az alsóbb éves diákok szívét egy saját gyártású filmmel, színes programokkal és az egymás között felosztott emeletek fel-

díszítésével. Karácsony táján pedig a tornaterem mérhetetlen eleganciát ölt magára, és sötétedés után ellepik a teremnél is elegánsabb diákok, hogy felrakják a pontot az i-re, és az évet együtt zárják egy nagy, közös banzájjal, az Erkel-bállal. Aztán sorolhatnám még a jobbnál jobb programokat, mint 12 órás magyar vetélkedő, Think-túra, 6 órás kosárlabda és farsangi bál. Végül pedig, de nem utolsó sorban muszáj megemlítenem a legnépszerűbb és legnagyobb érkeles rendezvényt, mely hosszú éves hagyományokra nyúlik vissza, és amelyet országsszerte ismernek diákkörökben, az Erkel Diák Ünnepeket, közismertebb nevén az EDÜ-t. Ez az a kétévente megrendezésre kerülő esemény, melyen minden fiatal tehetség, aki kitörni kíván és szeretné megcsillogtatni művészi vénáját, az megteheti akár zenés, filmes, irodalmi, képzőművészeti vagy táncos formában. De ha már szót ejtettünk iskolánk szórakoztató oldaláról, akkor most evezzünk kicsit komolyabb, szakmaibb vizekre. Az Erkel Ferenc Gimnáziumban kb. 500 diák oktatása zajlik, melyek mozdítórugóját közel ötven pedagógus alkotja. A 2014-es tanévtől a gimnázium megreformálta rendszerét és új szakokat is indított a meglévők mellett. Jelenleg az iskolaválasztás előtt álló diákok kilenc meglévő szakból válogathatnak kedvükre, melyek a következők: emelt történelem, emelt magyar, emelt matematika, emelt fizika, emelt biológia, emelt kémia, emelt angol-emelt német, emelt angol-emelt olasz és általános gimnázium.

Amit iskolánkról emellett tudni érdemes, hogy az élet pörög és soha nem áll meg. A folyosókon a tömeg hangozan, jó hangulatban hullámszik végig, a szünetek egy percig sem unalmasak, és ami a legfontosabb, az intézmény alapját az összetartó diákok jelentik. Így aki egy percig is hezitált volna azt illetően, hogy az Erkel mellé tegye le voksát, az ne habozzon tovább! Hajrá Erkel!

Szecskatábor

avagy tengeri herkentyűk mélyvízbe dobva

A nyári szünet folyamán minden kilencedikes diák megkapta a „behívót” a szecskatáborba. Volt, aki már ekkor megkapta első feladatát, de volt aki csak a postaládájában találta meg a levelet. Fogalmam sincs arról, hogy ki hogyan állt hozzá, de azt tudom, hogy én augusztus 27-én vegyes érzelmekkel indultam el az iskolába. Az autóból kinézve az időjárás sem mutatott túl sok szépet, hiszen az égen nagy, sötét felhők keringtek, és a szélvédőn is kopogtak az eső cseppjei.

Lassan minden szecska megérkezett, a szecskaátvitelők már érkezésünkkor is nagy munkában voltak, hiszen alig léptünk be az ajtón, máris rajtunk volt az első firka vagy rajz.

Elsőshöz méltóan csak abban tudtam bízni, hogy szecskaestereink együttérzőek lesznek, hiszen ők is voltak elsősök. Igen, voltak, de ez a mi helyzetünket cseppet sem könnyítette meg. Amint mindenkin volt legalább egy felirat, elindultunk felfedezni az iskolát, de a túra nem volt épp zökkenőmentes, hiszen az álta-

lunk hozott holmit (táska, fa) magunkkal kellett vinni, megtörténtek az első guggolások is. Az aulába visszaérve mindenki átlépett egy küszöböt, melynek ajtaján a

„Ki itt belépsz hagyj fel minden reménnyel!” felirat ált. A teremben hatalmas gyorsasággal festettek ki bennünket, pár új frizura is készült. Majd mindenki elfoglalta szobáját, de hiába reméltük azt, hogy ennyivel megússzuk a napot, szecskaátvitelők még csak most jöttek bele. Tanúi voltunk gyönyörű szerelmi vallomásoknak, néhány szecska masszörnek állt, guggoltunk, fekvőtámaszoztunk, énekeltük indulóinkat, de a legfontosabb, hogy rekedtségig kiabáltuk kedvenc mondatunkat:

„Imádjuk a végzősöket!” Amint szecskázttatóink megunták az Erkel falai közötti szecskázttatásunkat, ki- vittek minket a friss levegőre, az ut- cára. Kézen fogva, a Spongya Bob fő- címoldalát énekelve vonultunk a város különböző pontján lévő állomások- ra, ahol több rejtvény várt bennün- ket.

Mentettünk hercegnőt a várból, gyűjtöttünk kiskanállal vizet a sző- kőkútból, állítottunk meg embereket a téren, sőt, még cirkuszt is ala- pítottunk. A kimerítő túra után jött a nyilvános kivégzés, amire volt, aki önként jelentkezett mondván: „Ő is szeretne nedves szivaccsal meg- dobált ember lenni.”, ám mielőtt mindenki csuromvizes lett volna, várt bennünket a megmentő vacsora. A végén szecskázttatóink megkértek minket, hogy nézzük meg a székünk alját, és kiderült, hogy ki fog az- nap mosogatni, és kiből lesz pincér. Ezután jött a „Hering-party” az az a diszkó, ahol szecska és szecskázttató együtt bulizott. Végül lassan min- denki elfáradt, így a szobáinkba vonultunk aludni, de végzőseink ebbe is beleszépítettek, hiszen hajnali kettőkor hangos dudaszóval lettünk ébresztve, hogy rövid sétát tegyünk az Élővíz-csatorna partján. Három- órányi alvás után kora reggeli testne- veléssel kezdtük a napot, az alva futás után pedig összepakoltuk csomagja- inkat, reggeliztünk. Még a zárás előtt sokszor elhangzott az a jól betanult mondat, amellyel ez az írás is végző- dik.

Én nagyon élveztem a tábort, nem volt időm unatkozni, de legjobban mégis az tetszett benne, hogy megis- merhettük osztálytársainkat, és magát az iskolát. A tábor óta már jó pár hét eltelt, de még mindig állíthatom, hogy szuper az osztályom, és nem maradhat el az a mondat sem. „Imádjuk a végzősöket!”

Purese Patrícia

Magyar tagozat

Idén mindenki csodálattal figyelte a 9. A érkezését. Nagy meglepetést jelentettünk, hiszen egy olyan szak tanulói vagyunk, amely idén indult először. Nos, akkor bemutatnám kis csapatunk feladatait, tevékenységeit, és hogy igazából mit is jelent magyar szakosnak lenni. Szerény társaságunk csupán 12 fő, de ez senkit nem rettent vissza. Fodor György tanár úr kíséretében napról-napra mélyülünk el az irodalom és a nyelvtan csodálatos ismereteiben. Jelenleg a görögök irodalmával és színházával ismerkedünk, de rengeteget beszéltünk már magáról az epikus, lírikus, és drámai műfajokról. Az órákon nagy szerepet kapott a görög mitológia, a trójai mondakör és a Biblia boncolgatása is. Olyan dolgokat tudhattunk meg egy-egy téma kapcsán, amiről még csak nem is gyanítottunk, hogy bármilyen módon is kapcsolódnak egymáshoz. Ebből néhány ízelítőül: Például tudtátok, hogy Madonna a Bibliából kölcsönözte a nevét? Vagy azt, hogy a Nike márka Niké győzelemistennőről vette a nevét és a logóját? Szerintem mindenki egyetért abban, hogy ezek első hallásra semmi közöset nem mutatnak. És pont ezekre van az mondás, miszerint – csakhogy tanár urat idézzem – „Minden minden-nel összefügg.” Ez a rövid mondat szinte a nyelvtan- és irodalomórák szállóigéjévé vált. Eme frazémát igen gyakran halljuk, mivel heti öt magyarórával büszkélkedhetünk. De mit is takar a mi tagozatunk? A magyar szakos tanulók gyakran látogatnak el különböző irodalmi és kulturális programokra. Ezek közül néhány: slam poetry, könyvbemutatók, illetve a magyartanárunk által szervezett irodalmi tábor és japán nap résztvevői is voltunk! Olyanok vagyunk szinte, mint egy kis család. Hogy miért is választottuk ezt a tagozatot? Mert vonzott bennünket az irodalom világa és el szerettünk volna mélyülni a nyelvtan tudományának bugyraiban. Ezen tagozatra járók ennyi idő alatt is megtapasztalták, mennyire csodálatos a magyar nyelv és az írás művészete. Csak jó véleménnyel szolgálhatok, hiszen egy félév alatt annyi mindent tanultam az

irodalom vagy akár az élet nagy bölcsességeivel kapcsolatosan, ami élet végéig elkísér. Fodor tanár úr mindent megtesz azért, hogy minél inkább élvezhetővé tegye a tananyagot. Akár filmek, könyvek, interaktív anyagok segítségével. Ennek érdekében kulturális, és irodalmi estekre látogatunk, amelyek legtöbbször egy forró csoki vagy egy pizza kíséretében folytatódnak. Ilyenkor lehetőségünk van arra, hogy megbeszéljük, amiket hallottunk. Ez jó alkalom arra is, hogy jobban megismerjük egymást.

Szabó Ágnes

Mert a lányok is fociznak

Az Erkel-foci a lányok körében is rendkívül népszerű. Immár két éve van iskolánkban lánycsapata. Sok jó eredmény született ez alatt a viszonylag rövid idő alatt, amire büszkék lehetünk. Ezek között akad pár, amit nem szívesen hagynék szó nélkül. Vegyük például a tavalyi Telekom kupát, ahol a lányok egészen az országos döntőig jutottak, ott pedig a 14. helyen végeztek. Ezt követően szeretném megemlíteni a Coca-Cola kupát, ahol még ennél is jobb eredményt értek el (szintén az országos döntőn): a 8. helyet. Szeretném felhívni kedves figyelmeteket, hogy mindenkit szeretettel várunk a csapatba!

Az erkeles lánycsapat szempontjából fontos, hogy az egyre népszerűbb Gyulai Amazonok leváltották a futsal, s a 2014/2015-ös idényben nagypályán indultak. Tizennyolc fős kerettel vágta neki az NB II-es bajnokságnak. A gyulaiak természetesen az utánpótlás csapataikat is elindították az országos bajnokságban, ezenkívül pedig a Bocsik-programban szerepelnek a legkisebb lányok. Ha az Erkel lány-focicsapatát választod, utad akár az Amazonokhoz is vezethet!

Csanálosi Anada

Oktoberfest

Enni vagy inni? Mindkettő!

„O'zapft is!” – emelte fel sörrel telt korsóját Veres János tanár úr, miután csapra vágta az első söröshordót. Immár harmadik alkalommal látogatott el hozzánk az 1810 óta létező müncheni Oktoberfest.

„Az ünnep lényege, hogy ne csak a számonkérésekkel telezsúfolt hétköznapi németórákon találkozzanak a diákok a nyelvvel, hanem a nemzeti kultúrába is bepillantást nyerjenek. Ezen keresztül könnyebb közelebb hozni a német gondolkodást és magát a nyelvet is. Három éve még több érdeklődő volt, mint most, de reméljük, a továbbiakban tudjuk majd növelni az érdeklődést, és több diák vesz majd részt ezen a rendezvényen.” – tudtuk meg az ötletgazdától, Veres tanár úrtól, akinek már alkalmá nyílt ellátogatni az eredeti müncheni Oktoberfestre is. A jelentőségteljes esemény (valamint szorgos segítői) német zászlókkal ékesítették és kék-fehér girlandokba öltöztették az klubházat. (továbbá barna Lederhosenbe Veres tanár urat.) Akik készséget éreztek magukban két német nyelvű vetélkedőben mérhették össze tudásukat. A büféből pedig a hagyományos Brezel és Bratwurst illata áradt, melyet Veres Andrea szülei hentesüzletének felajánlásából ízlelhettünk meg. Mindezt (szigorúan alkoholmentes) sörrel és Apfelschorle-lal öblíthettük le. A lakomát Seres Dóri kellemes harmonikamuzsikája kísérte, és a diákjainkból álló néptáncsoport segítségével hagyományos német táncokat csodálhattunk meg. Ezt követően szenvedélyes karaokézással közösen belevetettük magunkat a német popkultúra mélységeibe.

De miért is jó az Oktoberfest? Íme, egy kis kedvcsináló:

„Tavaly és tavalyelőtt is itt voltam. Számomra a Brezel és a karaoke a legjobb, mert megteremti a hangulatot!” (Tótka Bence 13.E)

„Én mind a három évben részt vettem. Nagyon jó a hangulat és tetszenek a tipikus bajor zenék. Szerintem ez a gimnáziumi esemény egy jó kezdeményezés. Eddig mindig jól éreztem magam.” (Hajdu Lilla 12.B)

Molnár Ágnes

A döntő kapujában vetélkedő az Európai Unióról

Az általános műveltséghez tartozik fontosabb dolgokat tudni az Európai Unióról. Ezt erősíti a gimnáziumos diákokban a 4 for Europe elnevezésű országos verseny. Erre a megmérettetésre 15-18 éves korig bárki nevezhetett 4 fős csapatokban.

A magyartanárunk, Fodor György tanár úr biztatására mi is indultunk, kitalálva egy kreatív nevet. Így alakult meg az Eurókák nevű csapat, amelynek tagjai lettek: Szabó Ágnes, Szabó Gabriella, Bojtörő Patrik és Bencze Gréta.

Az első fordulóban az internet segítségével kellett megoldanunk öt feladatot. Melyek közül az első három a logikánkat és a tudásunkat tesztelte, az utolsó kettő pedig a kreativitásunkra hagyatkoztunk, ugyanis interjút és videót kellett készítenünk. Sikeresen vettük az akadályokat! Az interjúban, amelyben egy külföldöt megjárt magyart kellett bemutatnunk, egy egykori erkeles diák, Vigyikán György segített, aki jelenleg is Finnországban tartózkodik. A videó elkészítésénél pedig az egyik csapattársunk, Patrik brillírozott, nagyszerű videóvágási technikáival. Ezek után jöttek a várakozással teli, gyötrelmes napok, hetek. És láss csodát, november elején érkezett a hír, hogy bejutottunk a regionális döntőbe! Egy pillanatra fellélegezhettünk. Tényleg csak annyira, mert másnap már is kezdhattunk is az újabb feladatokkal foglalkozni.

A regionális döntő Szegeden került megrendezésre november 13-án. Mi előtte egy nappal már a helyszínre utaztunk, hogy reggel könnyebb legyen eljutni a versenyre. Mindenki lelkiismeretesen készült, megtanultuk a fontosabb információkat az EU-ról és éjjel egykor még a szövegeinket néztük át sorról-sorra. Négy feladat titkos volt, azonban kettőt elárultak mindenkinek. Az egyikben a csapatnak maximum egy percben be kellett mutatkozni, a másikban pedig egy iskolai nap tervezését kellett leírni. Ez utóbbi sorsolás alapján történt, és mi egy „spanyol nap-tervezet” készítettünk el. A bemutatkozót magyar, illetve spanyol nyelven adtuk elő, amelynek megírásában Szilágyi Nikolett tanárnő volt a segítségünkre. Majd jött a többi feladat. Akár csak az elődöntőben, itt is volt címerfelismerés, csatlakozási dátumok, kreatív feladatok, szerző-

dések az Európai Unióban, illetve általános tudnivalók. A kedvenc feladatunk az volt, amikor rádióspotot kellett készítenünk „Önkéntesség Európában” címmel. Miután minden feladattal készen lettünk, jöhetett a várakozás. A húsz perc szinte húsz órának tűnt. Amikor visszatértünk a vetélkedő színhelyére tértünk vissza, meg-

tudhattuk, hogy a mi régiónk volt a legerősebb, azaz innen jöttek a legtöbben, és itt voltak a legmagasabbak a pontszámok. Végül a 10. helyet szereztük meg, ami azt jelenti, hogy az összesítésben a 346 csapatból a 48. helyen zártunk!

Ez az első komoly versenyünk volt. Utána mindenféle érzések kavargtak bennünk. Egyrészt a csalódottság, hogy nem sikerült a döntőig vinni a játékot. Másrészt a boldogság, mert mégis csak sikerült idáig eljutni, és egyvalamit így is szereztünk: tapasztalatot. Már tudjuk, hogy hogyan zajlik egy ekkora verseny. Összekovácsolt bennünket egy sokkal erősebb csapattá. Tanultunk! Fejlesztettük a képességeinket és emellett jól szórakoztunk! Jövőre sokkal nagyobb tudás birtokában és még jobb felkészüléssel áll majd ott a csapat, és ki tudja, lehet, Brüsszelből írok.

Bencze Gréta

Slam Poetry

A IV. Gyulai Slam Party első helyezettje

Bemegyek. Köszönök. Nem köszönnek. Leülök. Unalmamban kiszedegetem a székemből a szivacsdarabokat, mintha bármit megoldanék vele. Kíváncsi vagyok, mikor teszem ezt is tönkre. Végigmérem a falakat, hogy milyen csodás dolog az építészet. Pont annyi csend fér közéjük, amennyitől a többiek nem hallják meg, ha ollóval elvágom az ujjam és bömbölök. Ránézek az óvodástársaimra. Oroszka, Ukránka haját tépi, Amcsika behallgat mások magánbeszélgetéseibe, Kínaika meg a szabadságjogokat igyekszik beperelni a saját maga bírói felügyelete alatt. Ti is látjátok? Ezek a kis csínytevések nyálként tapadnak a mindennapok gumi-cukor állagú testére. Tökéletesen vonják el a figyelmet a valóság kakaófoltos terítőjéről. Pedig azt gondoltam, a boldogság ajtajában állok, amikor az óvónéni 25 nappal ezelőtt elfordította a kulcsot a vaszárban és véglegesen összeeresztett a nyugati épületszárny nagycsoportosaival. Azonban szépen, lassan beletanultam a monotonitásukba, akár ágyrugók a nyikorgásba. Mára már hozzájuk hasonlóan simítom rá a homlokomra chipsekben talált tetoválásokkal a demokrácia szót. Én is csak nyalókákat akarok szerezni, majd a nyalókákból még több nyalókát. Ugyanúgy átlépek a lefejezett Barbie babákon, gondosan ügyelve az érintkezés elkerülésére. A különbséget köztem és köztük még mindig a precízen kimért csendek jelentik. Rég rájöttem: maga a létezésem egy kötött pulóver a számukra, amit túlciki felvenni. Amiatt tartanak, hogy gyönyörködhessenek a könnyeim vörös árnyalataiban. Ezért élem át a székemen reggelenként az utolsó falat tejbegríz sorstalanságát. Ezért bántja a gyomrom a véletlenül lenyelt, korrupció és protekció ízesítésű cukorka műanyag csomagolása. Ezért harapdálom tehetetlenségemben a karomat, és igen, ezért hiszek az emberi szeretet pusztító erejében. Ezért érzem, hogy magyar vagyok és végtelenül magányos, akár a belváros szmoglehelletében integető óvodák.

Kopcsák Róbert

Szegedi kiruccanásunk

Szeged - Novi Sad Winter School

Még tavaly, matematika szakkörön egy olyan feladattal találkoztunk, amelyet továbbgondoltunk és megváltoztattuk kis időre szürke hétköznapjainkat. Borbola Tímea tanárnő felhívta a figyelmünket, hogy valószínűleg egy olyan érdekes dolgot találtunk, amellyel eddig nem sokan foglalkoztak. Ajánlott egy pályázatot, amit a Szegedi Tudományegyetem hirdetett meg középiskolások számára. A témát kidolgoztuk, képleteket találtunk ki, bebizonyítottunk algebrai és geometriai módon, majd beküldtük a kész művünket. Később az eredményhirdetés a Bolyai Intézetben került megrendezésre, ahol is kiderült, hogy legfiatalabb versenyzőkként 3. helyezést értünk el. Ezután jött a meglepetés, felkértek minket, hogy tartsunk előadást a Szeged–Novi Sad Winter School nemzetközi konferencia nyitónapján. Sok készülést követően végül úgy láttuk, hogy ez menni fog nekünk. A nagy napon, egy péntek reggel, amikor az osztálytársaink többsége épp az első óráján ült, mi már a Szeged felé tartó vonaton izgultunk. Heten utaztunk: matekosként, Hundzsa Ferenc, Jenei István és Szombati Sándor; Juhász Ákos és Soós Dávid, mint fizikusok jöttek, Baráth Nikolett, aki a tanári pályára készül és Borbola Tímea tanárnő tartottak velünk. Szegeden az utat már tudtuk az egyetem felé, hamar ott voltunk. A regisztráció és néhány aláírás után megkapta mindenki a személyre szóló dokumentumait, ajándékokat, kajajegyeket, majd nem sokkal később megkezdődött a megnyitó. Utána magyar és angol előadások sora árasztott el minket, csak egy rövid szünetet tartottak és egy állófogadást, ahol nagyon finom szendvicsekkel és italokkal vártak bennünket. A pihenő végén visszamentünk az előadóba és eljött a mi időnk, kimondták a nevünket. Kimentünk a „tábla elé”, miközben több mint száz emberrel, professzorokkal, tanárokkal és diákokkal szemeztünk. Szerencsére minden flottul és profin ment, nagyon jól sikerült a prezentációnk, tetszett mindenkinek és a visszhangja is pozitív volt.

Átestünk a tűzkeresztségen. Ezután még estig folytak az előadások túlnyomó részben matekról. Egyszer kaptunk még egy szünetet, amikor egy kicsit elmentünk sétálni a belvárosba. Az első nap végével elindultunk a szállásunkra. Mint utóbb kiderült, ez egy templom klostora volt, ahol este hatig el kellett volna foglalni a szobánkat, mert utána megszűnt a portaszolgálat. Így egy darabig csak álltunk tétlenül a templom előtt. Mázlinkra arra járt egy tanár, aki már jártasabb volt, mint mi, így tudott nekünk segíteni. Vázoltuk problémánkat egy ott dolgozónak, és készségesen elmondta, hogy „rácsörizik” az egyik ferences testvérére, mit lehet most tenni. Végül összejött minden, megkaptuk a szobánkat. Lepakoltunk és egy rövid pihenő után, még egy kicsit körbenéztünk a városban kajaldát keresve.

Másnap visszamentünk az egyetemre, ahol estig ismét előadások vártak ránk. Aznap tesztelhettük az EDAQ530 mérőműszert, melyből egy darabot a sulink is fog kapni. Elvontunk vele egy egész délután, megmutatták, hogyan kell használni, milyen kiegészítők járnak hozzá és megtanították a mérőműszerhez tartozó program használatát is. Ezzel a kis tuti dologgal számos fizikai kísérletet tudtunk lemérni és elemezni az eredményeket. Vasárnap, a hazaindulás napján már bőröndökkel együtt mentünk az egyetemre. A zárónapon még mindig volt egy csomó érdekes előadás. Délután pedig mindenki kapott egy névre szóló bizonyítványt arról, hogy elvégezte a Téli iskolát. Megcsináltuk az utolsó közös fotókat, majd elhagytuk az egyetem épületét. Ebéd után minden cuccunkkal együtt elkezdtünk rohanni az állomás felé, nehogy lekéssük a vonatot. (Nem volt valami kellemes az a 10 perc.) Visszafelé Borbola Gábor tanár úr kísért bennünket, aki három napig vigyázott ránk.

Összefoglalva, sok érdekes dolgot tanultunk és tudtunk meg, nagyon élveztük ezt a hétvégét. Már azon gondolkodunk, hogy jövőre milyen témával kapcsolatban adjunk be munkánkat, amikor az előadás rész is gördülékenyebben fog már menni. Csak ajánlani tudjuk ezt a lehetőséget minden számtanszerető diáknak.

Szombati Sándor

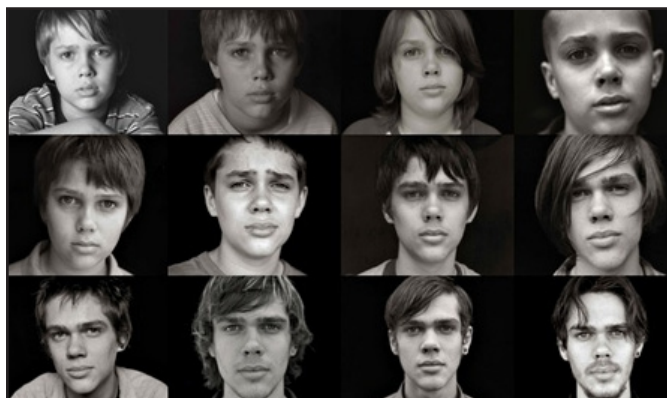
Srácok

moziajánló

Richard Linklater. Egy fogalom a kortárs filmművészettel foglalkozók körében, aki minden kétséget kizáróan egyedien ragadja meg a képalkotás mesterségét.

A híres rendező 1960-ban látta meg a napvilágot a cowboyok, a country és mindenki kedvenc '80-as évekbeli sorozatkarakterének, Jockey Ewingnak államában, Texasban. Mint minden rendes, önmagát megvalósítani akaró művésznek, neki is vannak visszatérő stílusjegyei, melyek több filmje megtekintése után világosan rajzolódnak ki. Példaként fel is hoznék párat: szülőhelye iránti szeretete abban nyilvánul meg, hogy filmjei többségében texasi helyszíneken játszódnak, gyakran a cselekmény kizárólag egyetlen egy napot ölel fel és a filmek témája első sorban az ifúsági kultúra vizsgálata. Az első, nagy áttörést 1991-ben jelent „Henyék” c. filmje hozta el neki, melyben a naplopók szubkultúráját önti formába és tökéletesen a realitás talaján maradván mutatja be a közönségnek. Ettől a pillanattól kezdve pályája elkezdett égbe törően ívelni. Négy évvel később készítette az egyik legkülönlegesebb romantikus drámát, mely valaha világot látott és ezzel a filmmel megmutatta, hogy bár a filmezés során rendkívül fontos a képi világ igényes, szép megragadása, de egy jó forgatókönyv nélkül ez mit sem ér. A „Mielőtt felkel a nap” egy amerikai fiú és egy francia lány találkozásáról szól a bécsi gyorsvonaton és az ő első, egymás iránt táplált szimpátiájukból kibontakozó szerelmet mutatja. A fiatalok együtt töltenek egy napot Bécs városában sétálgatva és beszélgetve. A kettejük és szerelmük között álló akadály nem más, mint maga az Atlanti-óceán és még megannyi kilométer, így mikor elválnak egymástól a vasútállomáson megígérik, hogy fél évvel később ugyanott fognak találkozni. És itt véget ér a film. Nem tudunk meg semmi többet, és ott marad bennünk az a hatalmas kérdőjel, melyet a hirtelen lezárás hagy maga után. Ez is egy specialitása a fent említett rendezőnek.

Na már most felmerül a kérdés, hogy nem észveszejtően unalmas egy olyan egészestés film, amiben a szereplők jóformán csak beszélgetnek, hol egy lépcsőn, hol egy kávézóban ülve? És a válasz, bár első hallásra rávágánk, hogy „De!”, mégsem az, mert be kell látnunk, hogy egy zseniálisan megírt forgatókönyv mindent elbír a hátán. A dialógusok pörgősek, a szereplők komoly kérdéseket fogalmaznak meg egymás és a néző irányába pl. olyan témákról mint a szerelem, vagy az élet értelmetlensége, melyekről köztudott, hogy lerágott csontok és örök kliésék, mégis ebben a filmben új értelmet nyernek és új jelentéssel bírnak. Számomra ez a film valami megmagyarázhatatlan szerelmet jelentett, így elképzelhetitek mennyire boldog voltam, mikor értesültem a rendező egy következő filmjének megjelenéséről. Ez a film pedig nem más, mint a „Sráckor”, melyről biztosan ti is hallottatok már. A mű szuverenitása abban rejlik, hogy egy olyan lépést tesz, mely egyedi a filmtörténelemben. A rendező megírva forgatókönyvét 2002-ben kezdte el lencsevégre venni történetét, mikor a főszereplő kisfiú 6 éves volt és 2014-ben fejezte be a forgatást, mikor a kamerák felvételei már egy felnőtt férfit mutatnak be nekünk. Linklater filmjében zseniálisan mutatja be az élet egyik legkeményebb szakaszát, amikor felelőtlen gyermekeként elindulunk egy végeláthatatlan rögös úton, melyen szüntelen bukdácsolunk az önmagunk megismerésében és a világ megértésében tett kísérleteinkkor, de minden esés után megtántoríthatatlanul felál-

lunk és folytatjuk szüntelen kísérleteinket, mindaddig, míg az állomás végére felnőttként megérkezünk. Ám ami a filmet igazán drámaivá teszi, az a főszereplő édesanyjának

élete, egy középkorú nőé, akinek egyik házassága sem sikerült, aki élete során sokat tanult és küzdött, azért, hogy karriert építhessen a váratlanul nyakába szakadt anyaság

mellett, aki minden tétével a gyermekei és a maga életben maradásáért küzdött és mikor mindkettő gyermeke főiskolára megy és végleg kirepülnek a fészekből jön rá, hogy az élete, melyről szentül hitte, hogy többet tartogat számára ennyi volt csupán. Gyermekeket szülni, felnevelni őket, újtukraengedni és a következő stáció az életében márcsak a halál lehet.

Ezek kemény szavak egy sokat megélt nő szájából és olyan őszintén illetve tisztán csengnek vissza az ember fülében. A hölgy minden köntörfalazás nélkül kimondja azokat a gondolatokat, melyeket sokan éreznek, de még nem tudtak megfogalmazni magukban. A film őszintén tár fel előttünk minden érzelmet, minden rossz döntést, minden gondolatot. Ez a film bemutatja azokat az állomásokat, melyekhez életünk során mindannyian elérünk és csodálatosan mutatja be az emberi kapcsolatok szövevényes hálóját. Egy szó mint száz, ez a film – bárki bármit mond – zseniális.

Akinek efelől bárminemű kétsége támad, annak hátha meggyőző lehet a tudat, hogy a film hatszoros Oscar-jelölt és reménykedünk, hogy február 22-én aratni fog a kis arany szobrocskák mezején párat, hiszen nagyon megérdemli ez a tizenkét éven át készült remekmű, hogy a film-történelem után az Oscar-történelembe is nagy betűkkel beírja magát.

Balássy Fanni

Szeretni bolondulásig

könyvajánló

„A srác magas volt, legalább száznyolcvan centi, szőkésbarna haja a szemébe lógott. Pólóján az a felirat állt: **Nietzsche a haverom.**”

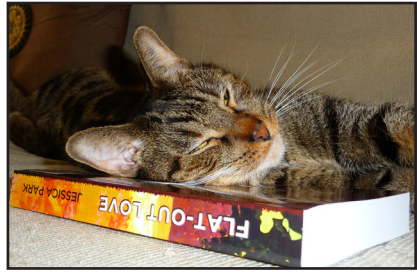

Íme, Matt. Julie Seagle kedveli őt. Nagyon is. De ott van még Finn. Akibe Julie teljesen belezúgott. Bonyolult? Kínos? De még mennyire.

Julie nemrég költözött Bostonba, hogy megkezdje egyetemi tanulmányait: mégis honnan tudhatta volna, hogy édesanyja régi jó barátnőjének családjánál fog kikötni? Csak ideiglenesen akart megszállni náluk. Arról szó sem volt, hogy fontossá válik a Watkins család számára vagy, hogy beleszeret az egyik fivérbe. Pláne nem abba, amellyel még egyszer sem találkozott személyesen. De hát számít ez? Finn megérti őt, jobban, mint valaha bárki. Ők ketten egy hullámhosszon vannak. De a szerelem - és annak mindenféle csavaros, bonyolult változata - mindig tartogat meglepetéseket. És soha senki nem ússza meg sértetlenül.

A szereplőkről és a történetről: Julie egy teljesen új és más városba költözik otthonától, hogy megkezdhesse tanulmányait, de kiderül, hogy átvágták a lakással kapcsolatban és nincs hol laknia. Kétségbeesésében az édesanyjától kér, segítséget mi tévő legyen, így kerül egy nem mindennapi, érdekes és különc családhoz. A Watkins család nagy szeretettel fogadja és segítik Julie-t, amíg nem talál magának másik lakást. A családban az apa és az anya sokat van házon kívül, persze erre van magyarázat, de ez csak a könyv végén derül ki. Caleste a legkisebb testvér viselkedése nem mindennapi, mert túl felnőtt és mindent borzasztóan komolyan a korához képest. A furcsa viselkedése ellenére nagyon

könnyű megkedvelni, de a testvére hiányát nem mindennapi módon próbálja pótolni. Erről csak annyit, hogy Fotó-Finn is fontos szerepet kap a szereplők között. Matt a középső fiú igazi matek és fizika zseni és néha már-már igazi kockának tűnik, de remek a hu-

mora. Ennek ellenére túl nagy felelősség nehezedik a vállára azzal, hogy igazából ő neveli fel a kishúgát. Finn a legidősebb a testvérek közül, és ő az, akinek a szobájába beköltözött Julie, mert távol van a világ körüli útja miatt. Caleste rajong a bátyjaiért, így bemutatja Julienak Finnt a facebookon keresztül és a két fiatal között először szimpátia, majd barátság szövődik. Persze nem telik el sok idő és a Finnel való beszélgetések után és a lány teljesen belehabarodik a számára tökélyt megtestesítő srácba, de mivel az élet nem csak az interneten zajlik - bármennyire is szeretnék- , ahogy telik az idő egyre több furcsaságot vesz észre a családban és úgy dönt bármibe is kerül, kideríti, mi van a kívülről normálisnak tűnő család felszíne alatt.

Lényegében ez egy nagyon elgondolkodtató kis történet, amely egyben nagyon szórakoztató is és rengeteg mondanivalója van. A szereplőket különlegesen formálta meg az író, ezért nagyon könnyű őket megkedvelni. A stílusa nagyon vicces, főleg Julie Finnel való beszélgetése, amelyek a kedvenceim voltak, sokszor vettem észre, hogy mosolyra húzódott a szám, viszont egyszeriben meg nagyon komollyá tudott válni a történet. Van benne egy nagy titok, amit elég hamar sejteni lehet, ugyanakkor mégis megdöbbenett, amikor kiderült mi az. Végül nem is annyira a titok volt a megdöbbenető, hanem a kiderültével az egész történet más megvilágításba került.

Mindenkinek ajánlom ezt a könyvet, aki szereti az elgondolkodtató, romantikus, titokzatos és szeretni valóan humoros történeteket.

Almási Blanka

Fekete ég – A fehér felhő színházlátogatás

Ismét színházba látogattunk el, ezúttal iskolánk és a Karácsonyi János Gimnázium közös szervezésébe. A Fekete ég – A fehér felhő című előadást nézhettük meg a Nemzeti Színházban. Ahogyan a címből is kivehető, ez a darab két részből tevődik össze. 1916-ban mutatták be először Molnár Ferenc A fehér felhő című egyfelvonásosát. Nem sokkal később elkészült az előadás első része, a Fekete ég elnevezésű háborús előhang is.

A történet több szálon fut, de elsősorban a háború cselekményeit mutatja be. A mai fiatalok, de akár a felnőttek sem tudják átérezni igazán, milyen lehetett a fronton harcolni. Kockára tenni az életet a hazáért, a földünkért, valaki más földjéért. Hősnek lenni ott, ahol más már rég elbukott volna. Mínusz tíz fokban a lövészárkokban, a sárban ébernek lenni nem kis feladat. Ép ésszel gondolkodni, amikor a társakat pár centiméterre találja szíven egy-egy golyó. A cselekmény másik szálán az asszonyok sorsát ismerhetjük meg, akik nap mint nap levelet írnak a fronton harcoló férjeiknek. Beleláthatunk továbbá abba, hogy a gyermekeknek milyen megterhelő apjuk nélkülözése, elvesztése.

Szavakkal sajnos nem lehet visszaadni azt az érzést, hogy milyen fájdalmas volt látni, nemhogy átélni egy háború eseményeit. Azt, ahogy lassan, majd később gyorsan a „halálba táncolnak”, a hazáért küzdő huszárok. A történet zárasaként pedig elhangzik egy ominózus mondat: „Menjünk együtt mindnyájan a fehér fölhőbe!”, amely teljesen felszínre hozza az egész mű mondanivalóját.

Bencze Gréta

Peres Vivi

zenéről, zenekarokról

Peres Vivien vagyok, 12. osztályos tanuló. 2011-ben kerültem ebbe az iskolába, és akkor még nem sejtettem, hogy diákéveim legszebbjeit töltöm majd el itt.

A négy évemet három zenekar kísérte végig. A kezdeti próbálkozások eleinte kudarcba fulladtak, mivel eléggé félénk személyiség voltam, és egy teljesen új dologban kellett helytállnom. Így az első zenekar felbomlása után, legfőképp a kudarc átélése miatt, félve léptem be egy másik együttesbe. Visszatekintve, életem nagy hi-

bája lett volna, ha akkor, a 2012-es szalagavatón nem mondom igent a felkérésre. Majd minden egyes próba után egyre könnyebb volt levetkőzni a gátlásokat, míg végül eljutottunk az első fellépésig. Már csak egy név kellett, s még most sem értem, mért pont a Mi?! lett. Talán, mert mindenkiben megvolt az az „*elvarázsolt én*”. Több iskolán belüli rendezvényen részt vettünk, például Erkel-bálon, Szecskatáborban, versmegzenésítési versenyen, de iskolán kívül is több felkérést kaptunk. Így telt két évünk, és mindenkin tapasztalható volt egy nagyfokú változás; több egyéni ötlettel színesítettük számainkat, kreatívabbak lettünk, valamint egy kicsivel tapasztaltabbak. Az élet külön útra hívott minket, de megmaradt a barátságunk és az egymásról őrzött emlékeink. Aztán a barátom kérésére együtt zenekart alapítottunk, és csatlakoztak hozzánk barátaink is. Újabbnál újabb számokat tanultunk, fellépésekre jártunk, és még a félmaratonon is zenéltünk. Ekkor éreztem, hogy igazán megnyit is fejlődtem, hogy honnan indultam és mit értem el. Ehhez a sikerhez tanáraim is nagyban hozzájárultak, tanításaikkal, biztatásaikkal.

Összességében a zene segített beilleszkedni, új barátságokat kötni, és a legfontosabb, hogy megmutatta, igazából ki is vagyok.

Peres Vivien

Szalagavató

Február hetedik óta egyre több erkelest látni szalaggal a kabátján. Ennek csak egy oka lehet, még hozzá az, hogy az a nap volt a szalagavató napja. Mint végzősnek persze már korábban elkezdődött a készülődés, valahogy ősszel. Ennek a folyamatnak az eredménye a négy osztályos kosztümös-öltönyös fiatal, majd nagyjából feleannyi menyasszonyi ruhás-szmokingos, immáron szalagos tini. Ennek szokás szerint a facebook-on és más oldalakon meg is látszik az eredménye, a töménytelen fotónak köszönhetően. Oké, persze a rokonokat se kellett féltetni, mindenhol szépen öltözött anyukák és apukák sétáltak büszkén, bár kicsit szomorúan, várva a nagy pillanatot. A legtöbb helyen teletöltött akksijú fényképezőgépek vagy telefonok társaságában, hogy mindent megörökíthessenek. Egy szó mint száz 18:00-kor vette kezdetét a hivatalos rész a művházban. Itt köszöntők tömkelege hangzott el, a polgármester, az igazgató és Kneifel Józsi (Joey), az idei év diákigazgatója jóvoltából. Perlaki tanár úr vezetésével több dalt is meghallgathattunk az énekkar előadásában, majd mind megkaptuk a várva várt szalagocskákat, ki 2010-2015, ki 2011-2015 felirattal. Ezután az osztályok is bemutatták a saját műsoraikat, a 12. C diákjainak képviselőjében Balog Fanni és Timár Ádám próbálták meg bemutatni a osztálytársaikat egy-egy mondatban, majd a 12. A-sok énekelték el a Most múlik pontosan című dal zenéjére írt, aktualizát szövegüket. A 12. B-sek is bemutatták osztályukat, végül a 13. E-sek egy Presser Gábor dal mellett mutatták fel a „Sokat nem tudok, de egyet biztosan megmutattam neked, milyen a szeretet.” mondatot. Végezetül a tizenegyedikes diákoknak köszönhetően láthattunk mindenkiről egy-egy eddig eltitkolt gyerekkori fényképet. Ezután a tömeg nagy része átvonult a sportcsarnokba. A kora ősztől tartó készülődés és próbák megérték, hiszen három remek táncot mutathattunk be. Zárásképen a végzősök örömeire érkezett a vacsora, ahol degeszre ehettük magunkat, és még tortát is kaptunk. :) Az egészet egy hajnalig tartó ünnepléssel zártuk.

The Walking Dead

sorozat

A Sétáló Halott. Jaj inkább ne... Maradjunk csak a The Walking Dead-nél! (Minimális spoiler következik!):

A sorozat Robert Kirkman, Tony Moore és Charlie Adlard azonos című képregénye alapján készült. Az első epizódot az Egyesült Államokban 2010. október 31-én mutatták be. A történet Atlantában kezdődik, ahol a seriffként dolgozó Rick Grimes-t autósüldözéshez riasztják társával Shane-nel. A menekülni vágyó autó leleményes le vadászása után Rick barátunk egy mellbevágó élménnyel (puskagolyóval) lesz gazdagabb, hiszen mint kiderült, az autó utasai nem csak az autóvezetésben kiválóak, de a náluk lévő fegyverekhez is értenek. (Akár csak Kukár tanár úr a multifunkciós-távírányítójához, vagy mihez...) A seriff a lövés következtében kómába esik, és felébredése után, olyat tapasztal, mint azelőtt soha. Egy posztapokaliptikus világba csöppen, ahol boncasztali szökevények igyekeznek minél több „tudást” magukba szedni, nagyon elmésen (haha, érted...). Miután a kórházból hazafelé indul, rájön, hogy családjának nyoma veszett, ami őszintén szólva nem lep meg. Ki akar na, ilyen haláli szomszédokat? Így elindul, hogy felkutassa családját és információt szerezzen, mi is történt a világban, mialatt ő mit sem sejtve egy kórházi ágyon feküdt eszméletlenül.

Számomra, a The Walking Dead, a Harry Potter és a Gyűrűk Ura trilógia után a harmadik legnagyobb volumenű alkotás, amellyel a legjobban tudok azonosulni, át tudom érezni a szereplők problémáit, nehézségeit, mindennapjait, és ugyanakkor mégsem. Sokat játszottam már a gondolattal, főleg az aktuális rész megnézése után, hogy mi lenne, ha? És talán nem is állok olyan messze a valóságtól. Annyi furcsa és negatív dolog történik manapság a világban. Az egymás után bekövetkező repülőszerencsétlenségek, ebolajárvány, iszlám terrorizmus, franciaországi merényletek,

politikai harcok és viták. Nem is beszélve a tudomány mai állásáról. Ezeket figyelembe véve,

egy zombi-apokalipszis egészen „benne van a pakliban.” Nyilván, ez most abszurdum, de a holdra szállás is az volt, úgy 200 évvel ezelőtt.

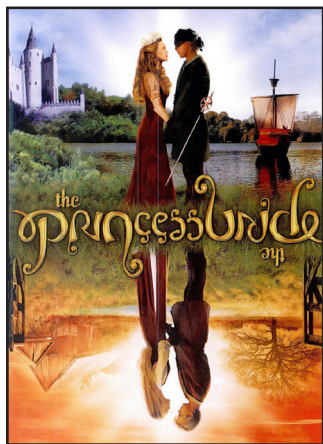
Az egész sztori, nagyon éles határvonalon mozog a racionális dolgok és a hollywoodi klisé között. Ugyanakkor maximálisan élvezhető. Ebből persze mindenki kiveszi a részét. Külön kiemelném a maszkmestereket, akik tényleg fantasztikusan dolgoznak, nem hiába sorakozik mögöttük az a sok díj. Kellően hihető, véres, ijesztő és undorító maszkokkal állnak elő, amelyekhez jól eltalált öltözék párosul. A zombik mozgása, kicsit nonszensz, hiszen egy nyílt sípcsonttörés után is képes vígan csoszogni, hát ilyen ez a filmszakma. A karakterek szempontjából nem bővelkedik a történet, mint például a Trónok harca, de a szereplők lelki fejlődése, legalább ilyen színes. Szépen lassan bontakoznak ki, karakterek lépnek ki a történetből és lépnek be. Mindig történik valami, fordulatokból nincs hiány. Ám a filmre pont ez lesz jellemző. Az emberi mivoltunkat is tökéletesen ábrázolja, a karakterek ügyetlenkedésével, amiből sok bonyodalom származik, és még egy zombik által ellepett világban sem mindenesetben működik, a békés, egymás mellett élés. Burkolt társadalomkritika. Az elején engem egy osztálykirándulásra emlékeztet. Ahol utazgatunk, együtt vagyunk, beszélgetünk, és apránként megmutatkozik mindenki világnézete, felfogása és foga fehérje. Mindenki máshogy és mégis együtt próbálja átvészelni, ezt az extrém helyzetet és keresni a kiutat ebből a borzalomból, hogy minden a régi legyen. Egy dolog van, ami fúrja az oldalam, az a karakterek élete, közvetlenül a járvány előtt. A látottak és az ismeretek alapján, nagyon pöpec kis drámát lehetne összedobni belőle! Remélem, egyszer tényleg megvalósul! Összegezve: én csak ajánlani tudom, szórakoztató, körömrágós sorozat. Jelenleg az ötödik évad felénél jár, a következő részt február 9-én tekinthető meg a Fox csatornán magyar szinkronnal, illetve interneten szintén aznap, felirattal egyaránt! Kapcsolódjatok be!

Szekeres Balázs

Valentin-nap a pszichiátrián moziajánló

„Az igaz szerelem a legszebb dolog a világon, kivéve egy klassz hússzendvicset salátával, főleg, ha a hús jó puha és omlós egy-két paradicsomkarikával. Chajj, az mindig feldob! Imádom!”

(Miracle Max, *The Princess Bride*)

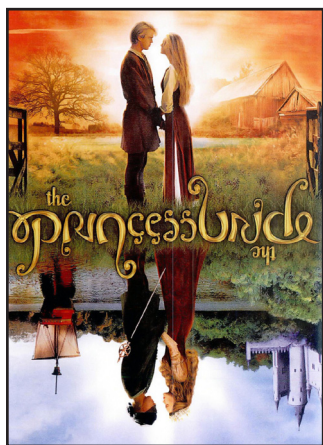

Ha igaz szerelem, akkor Valentin-nap. A nap, amikor minden Bálint sírva fakad, hogy nem ünnepelheti nyugodtan a névnapját anélkül, hogy egy random szerelmespár el ne sétálna a legnagyobb harmóniában az orra előtt. A nap, amikor leakciózzák a Tescoban a szív alakú Milka csokit, és amikor megjelennek a papírboltok polcain az ízléstelenebbnél ízléstelenebb szíves-, macskás-, rózsaszín kompozíciójú üdvözlőlapok. Egy alkalom, amikor a fiúk nehéz szívvel számolgatják a zsebpénzüket és nagyokat sóhajtanak, mert azt az összeget, amiből pont kijött volna egy döner pitában a Hamburger bárban, azt most virágra és bonbonra kell költeniük szívük választottjának megörvendeztetése végett. Az az ominózus nap, amikor a virágboltokban hosszan kígyóznak a sorok, és kisebb lázadásba hajló forradalmi tömegverekedés van kibontakozóban, amikor a sor elején álló ürge – csak azért, hogy végre valamivel felkeltse barátnője lankadt figyelmét – adja a nagystílust és felvásárolja az összes vörös rózsát a boltban. Természetesen ennek a szeretett hölgy (valamint a virágárus) rendkívül fog örülni, ellentétben azzal további húsz pasassal, akik iszonyatosan idegbe jönnek, hogy az orruk előtt fogyott el az utolsó szál virág. Majd körbetekintenek – utolsó mentsvárat keresve – és csalódottan nyugtázzák, hogy a boltban semmi használható dolog nem maradt pár cserép páfrányon és jukkán kívül. Természetesen

ettől borzasztóan kétségbeesnek, mert egy cserép páfrány bizony egyáltalán nem hozza lábba az asszonyt, és a vörös rózsza által közvetített szenvedélyes üzenet helyett pusztán annyit jelez: „*A barátom egy fantáziátlan fickó rettenetes ízléssel a növények terén!*”

Egy esemény, amelyen minden érett férfi zavartan szorongat egy szívet tartó plüssmackót a barátnője ajtaja előtt. Egy nap, amikor a mozi jegypénztára előtt kilométeres sorokba verődve várnak az emberek a legújabb randifilm megjelenésére és izgatottan majszolják a pattogatott kukoricájukat. (Tavaly ilyen film volt a „Megdönteni Hajnal Tímeát”, idén pedig méltán kiérdemelte ezt a címet „A szürke 50 árnyalata”. Mindkét filmnek tulajdonképpen ugyanaz a végkifejlete, lassan a filmstúdiók már nem tudnak mással előrukkolni, csak azzal, hogy mindenki végigmegy egy adott Hajnal Tímeán...) Na, de ha Valentin-nap, akkor randifilm! És ilyenkor kerülnek bajba a párok, amikor választásra kerül a sor, mert ekkor többségében a fiúk húzzák a rövidebbet. Elindul az áradás, megered a nyáltenger, túlcsoordulnak az érzelmek, a lányok már nyúlnak a zsebken-dős doboz felé, hogy letöröljék könnyáztatta arcukat, a fiúk pedig mind-ezt egy sötét sarokból figyelik, magzatpózban, várva, hogy eljön értük a halál. Na jó, azért ennyire nem drasztikus a helyzet, sőt! De sok esetben nehéz a jó választás, hogy mindkét félnek egyaránt érdekes legyen. A lányoknak romantika, a fiúknak akció és persze mindenkinek sok-sok po-énos jelenet. Én most egy alternatívát szeretnék kínálni ,elsősorban olyan pároknak, akiknek erős az idegrendszere, szeretik a szarkasztikus hu-mort, a mesék világát és úgy összességében a beteg történeteket. A film olyan szempontból is előnyös, hogy a pár férfi tagja nem fogja számon kérni, hogy a hölgy mégis miért nyáladzotta tele a monitort Leonardo di Caprio látványa következtében, ezzel a csodás HD képminőséget teljes mértékben elrontva. Ezzel a filmmel nem lehet mellélőni, hiszen a hős-szerelmes pasinak végig egy asszonybajusz-szerű képződmény van a szá-ja felett, ami garantáltan határt szab a nyáltermelésnek. Na de nem korbá-csolom tovább a kedélyeket és töredelmesen bevallom, hogy eme műnek a címe „A herceg menyasszonya”, amely Rob Reiner keze munkáját dicsé-ri. Lehet, hogy hirtelen nem mondd semmit ez a név, de talán, ha úgy em-lítem meg, hogy A Wall Street farkasában ő alakítja a főszereplő apját, aki

soha nem tudja megnézni kedvenc sorozatát anélkül, hogy ne zavarnák telefonon, akkor talán beugrik. Eme 1987-ben világot látott gyöngyszem kezdő képkockáin egy nagypapát és egy kis unokát láthatunk. Colombo apó (ugyanis Peter Falk alakítja az öregot) ajándékként átnyújt egy mesekönyvet a kisfiúnak, aki szkeptikusan, életunt ábrázattal fogadja azt az „izét”. „Az én időmben a könyv volt a TV.” Hangzik el ez a borzasztóan bugyutának ható, ugyanakkor bölcs mondat a nagypapa szájából, aki az unoka megadását követően belelapoz a kötetbe és belefog a mesébe. Ez történet aztán mindent egybefoglal, ami csak elengedhetetlen. Benne

van egy szépséges, gazdag leány és egy suttyósorból való, derék szolgálófiú nehézségeken átívelő, lankadatlanul lángoló szerelme; egy gonosz forradalmár; egy aranszívű verőember. Egy bosszúszomjas, de igaz, spanyol törforgató, ismertebb nevén Inigo Montoya; egy ármánykodó király, aki a szerelmesek nyugalomára tör, és akit egész film alatt nem lehet másban csak csini szoknyaszerűségben és harisnyában látni. Egy nyugdíjas varázsló; egy selypítő egyházi; egy király, aki odáig van, ha pusztit kap; a félelmetes, alakváltó Roberts ka-

lóz és egy hatujjú szadista. A történet megannyi izgalmas szállal operál, fellelhető benne ármány, szerelem, bajvívás, gyilkosság, varázslat, tragédia, komédia és persze az utánozhatatlan angol humor (a film amerikai származása ellenére). Felmerül a kérdés, kell még bármi más egy jó meséhez?! Persze, ahogy haladunk előre a történetben a kisfiú lépésről lépésre jön rá, hogy a saját képzelete által megalkotott alakok is legalább annyira érdekesek, ha nem érdekesebbek, mint amit a színes képernyő kínál neki. A felolvasás végeztével az unoka lassan bekucorodik a pillepaplan alá és távozó nagypapját félszegen a következő mondattal állítja meg „Nagyapa! Esetleg holnap megint elmesélhetnéd nekem!” Ez az édes, mosolyogni való film minden korosztálynak egyaránt szórakoztató, és kiragad minket a szürke hétköznapokból. Az egész mű érdekessége, hogy William Goldman a saját könyvét írta át forgatókönyvvé, amely a leghitelesebb adaptáció minden esetben és nagyon ritka. Akik kicsit is

szkeptikusak a filmmel kapcsolatban, azoknak megsúgom, hogy eme alkotást számon tartják az „1001 film, amit látnod kell, mielőtt meghalsz” listán, amely igencsak bővelkedik furcsaságokban, azonban sohasem téved. Akinek kicsit is elnyerte a tetszését az ajánló, annak csak ajánlani tudom, de kizárólag saját belátás szerint! A film okozta esetlegesen bekövetkező agysorvadásért, fellépő skizofréniáért, tudathasadásért, amnéziáért a Szemfüles szerkesztősége nem vállal felelősséget!

Balássy Fanni

Rajzsakkör

Jó hangulat, zene, viccek és Kukár tanár úr. Mind megtalálhatóak a rajzsakkörön. Minden kedden, három órától várunk benneteket sok szeretettel a 04-es teremben.

Ha úgy érzed, nem vagy elég jó rajzban, itt a helyed! Megtanulha-

tod a középpontos ábrázolást vagy akár portrét is rajzolhatsz. Ha úgy érzed, tudsz rajzolni, ne izgulj, mindig tanulhatsz valami újat! És lehet, hogy az év végére, egy rajzóra keretein belül gumicsizmás ötöst kapsz majd.

A rajzolás mellett ezeken a délutánokon sokszor hallhatunk történeteket a régi szép időkről. Illetve gyakran viccekkel szórakoztat minket a tanár úr. Minden van, ami a jó hangulathoz szükséges. Tarts velünk, ha te is olyan rajzimádó vagy, mint mi!

„Akiknek az élete a művészet, annak művészet az élete.” (J. S. Bach)

Bencze Gréta

Szerepjáték

Mit is takarhat a cím? Sokan egyből a LoL-ra, WoW-ra (League of Legends, World of Warcraft) és hasonló számítógépes játékokra asszociálhatnak. Pedig nem csak ezeket foglalja magába. Való igaz, hogy amire én gondolok, az is interneten folyik általában, és két vagy több szereplős is lehet. Hadd mutassam be a Facebookon működő szerepjátékot. Íme a szabályok:

a) Keress egy barátot/barátnőt, akinek lehetőleg sok ideje van. (Hidd el, ez később fontos lesz!) Mindenekelőtt a témát kell megbeszélgetek. Teljesen rátok van bízva, próbáljatok minél érdekesebb, izgalmasabb sztorit kitalálni. A kezdés mindig nehéz, de elég, ha egyszerűen elkezdték, utána már pörögnek is az események. A történet változhat, úgy alakítjátok, ahogy csak szeretnétek. Bankrablástól kezdve, Narnia felfedezésén keresztül, az ősemberekkel való találkozásig bármit belevihettek. A lényeg, hogy titeket érdekeljen.

b) Próbáljátok minél jobban belevonni magatokat, akár szólhat egyenesen rólatok. Sokkal élvezhetőbb, élethűbb, ha a ti neveitekkel folynak az események.

c) A karakterek felosztása kicsit bonyolult. A tisztességes szerepjátékban mindkettőtöknek ugyanolyan gyakran kell szerepelnie. Ellenben elkerülhetetlen, hogy több szereplős legyen egy történet. Vegyünk csak egy romantikus témát. Nagy valószínűséggel, ha lány vagy, egy fiúval szeretnél összejönni. Ha a társad, akivel játszol, szintén lány, ő is fiúval szeretne együtt lenni. Természetesen kell egy kis kreativitás és fantázia ahhoz, hogy hitelesen előadjatok egy fiú karaktert, de ennek többek között ez is a lényege. Beszéljete meg egy időhatárt, amin belül ő játsza el neked a te barátodat, majd te az övét.

d) Minél több a szereplő, annál több a jelölés. Meg lehet oldani könnyen és bonyolultan egyaránt. Fontosabb személyt, például saját magadat nem jelölöd semmivel. Egyértelmű, hogy te vagy, és az első számú karakterednek, aminek a szemszögéből a legtöbbet írsz, annak kell a legegyszerűbbnek lenni. A második fontosabb karakterednek egy

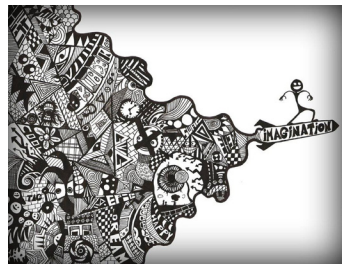
egyszerű csillag a jelölése. Későbbi mellékszereplőknek a neveik kezdőbetűje és egy csillag. (Pl. Dávid → D*)

e) A cselekvés egyes szám, harmadik személyben írandó, gondolatjelek közé. Nem számít, ha éppen saját magad szemszögéből írsz vagy máséból, mindig így kell tenni. (Pl. – sétál az utcán –)

f) A beszélgetést és megszólalást egyes szám, első személyben kell írni. Itt semmi jelet nem kell használni. Nem számít, hogy saját szemszögedből írsz vagy máséból, mindig így kell tenni. (Pl. –sétál az utcán, meglátja Dávidot – Szia, mi újság? – mosolyog – (A gondolatjelek mind a cselekvésekhez tartoznak))

Természetesen ezek nem írott szabályok. Úgy alakítjátok, formáljátok őket, ahogy csak jólesik. A lényeg, hogy egyszerű legyen számotokra. Én személy szerint féléve szerepjátékozom folyamatosan. Egy sztorit viszünk egy barátnőmmel, ami a Need For Speed filmen alapul. Az én karaktereim száma a harmincat súrolja, míg barátnómé is erősen halad e felé a szám felé. Többek között jómagam és Dino Brewster a fő karakterem. A történetünk egy buliban indult, ahol én és a barátnőm megismerkedtünk a fiúkkal. (Tobey Marshall, a másik férfi főszereplő.) Én vele, míg társam Dinoval jött össze. Onnantól kezdve kezdődtek a kalandok, kezdve a fiúk csúnya előéletének megismerésétől, Balaton Soundon át, illegális autóversenyeken keresztül, Marshall- és Maldív-szigeteken való leánykerésig mindenfélebe keveredtünk. Még egy drogdíler família is ránk talált...

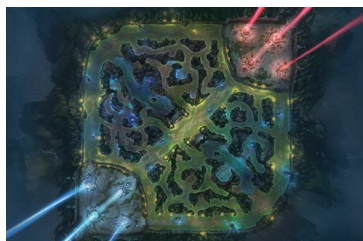
Mi is a lényege mindennek? Olyan szituációban képzelheted el magad, amibe valójában sose keveredhetnél. Emellett nagyban fejleszti az íráskészséget, a kreativitást, nem mellesleg olyan érzetet kelthet, mintha nem csak egy emberrel beszélgetnél. Tehát magány és unaloműző is. Akkor írjátok, amikor szeretnétek, semmihez sincs kötve. A legfontosabb mégis az, hogy mindketten jól szórakozzatok! Jó játékot kívánok! U.i.: Vigyázat! Függséget okozhat! Csak óvatosan a napi alvásidő csökkentésével!

League Of Legends szubkultúra

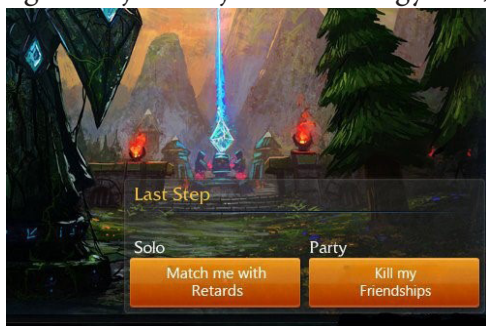
avagy hogyan veszítsük el a fejünket háromnegyed óra alatt

No, de mi is a League Of Legends pontosan? A League Of Legends (LOL) egy online, több résztvevős, stratégiai akciójáték, melynek alapjául a Warcraft III: The Frozen Throne szolgált. Regisztrálás után, egy úgynevezett idéző szerepébe bújunk és a feladatunk egy általunk választott hős irányítása az igazság mezején. Többféle játékmódban is kipróbálhatjuk magunkat, de a játék célja minden módban ugyanaz: az ellenfél Nexusának elpusztítása. Az alapjátékmódok az 5v5 és a 3v3, de létrehozhatunk egyéni játékot is (max. 10 főve). Négyféle helyszínen játszhatunk: az Idézők szurdokában, a Kristálysebben, a Kanyargó rengetegben és az Ordító szakadéokban.

Akkor térjünk is rá a játékmenetre. A legnépszerűbb mód, amikor 10 ember játszik egyszerre (5v5) az Idézők szurdokában. Itt, három útvonal (lane) található: felső (top), középső (middle), alsó (bottom), illetve egy dzsungel szerepkör. A játék a bá-zison való megjelenéssel kezdődik, itt tudunk dolgokat vásárolni, amelyek növelik a hős képességeinek erejét. Indulás után az öt játékosból egy ember megy, a felső ösvényre, egy a középsőre, egy dzsungelbe és kettő pedig az alsóra. Mindegyik ösvényen más-más szerepkört kell betölteni, ezért mindenhova különböző osztályba tartozó hőst kell választani. A felső ösvényre a Tankot akinek sok életpontja van és képes a közeli csapásokra. A középsőre a Mágust, aki a varázserejével tud operálni a csatában. Az alsóra egy ADC-t más néven Attack Damage Carry-t, ami annyit tesz: sebészhordozó. Az ő feladata gyors távoli támadásokkal bökdösni az ellenfelet, és így eltenni láb alól. Ám ezen AD Carry-k mellé kell egy úgynevezett Support, azaz támogató, aki képességei használatával az ADC-t segíti. A dzsungelés szerepkörnek a lényege a dzsungelben lévő szörnyek megölése. Nincs konkrét hőstípus, embere válogatja, hogy itt kit preferál. Minden ösvényen a cél a Gold gyűj-

tése amit Minionok (nem, nem a Gru-s minionok) megölésével szerezhetsz, a másik megölése, a képességeid használatával, az ellenséges torony beütése és persze a szintlépés. Ez főleg a játék korai szakaszában fontos, amíg a hős el nem éri a hatos szintet, ekkor fogja tudni használni az Ultimátikus képességét. A hős minden játék alkalmával maximum 18. szintig tud fejlődni, míg az idézői profil 30-ig. Minden lejátszott meccsért HP-t, vagyis hatáspontokat kapunk, amelyből hőseket tudunk vásárolni, sőt, van egy úgynevezett RP azaz Riot Points, amiből a hőskinézetet, tárgyakat, idézői ikonokat és egyéb kiegészítőket tudunk vásárolni. A legjelentősebbek ebből a hőskinézetek, amelyek elősegítik a játékelményt. Ha elértük a 30-as szintet, összeszedtünk 16 championot és elég indíttatást érzünk a magunkban, akkor kipróbálhatjuk a rangsorolt játékot is. A rangsorolt játék menete, teljesen megegyezik a normál játékéval, annyi különbség van benne mindössze, hogy besorol bennünket különböző ligákba. (Bronz < Ezüst < Arany < Platina < Gyémánt < Mesteri < Kihívó.) Melyekben öt különböző szint található. Értelemszerűen, a legrosszabb a Bronz V. és a legjobb a Kihívó I. A játék tíz besoroló mérkőzéssel kezdődik, ahol eldől, hol kezdődik idegrendszerünk pusztulása (erről később). A ligákban megnyert mérkőzésekkel, nemcsak IP-t hanem LP-t is kapunk, amelyek gyűjtésével léphetünk feljebb. Ám ahhoz, hogy feljebb léphessünk, össze kell gyűjtenünk 100 LP-t és le kell játszsanunk három besorolót, amiből kettőn diadalmaskodni kell, és csak ezek után léphetünk feljebb egy szintet a ligánkban. Két liga közötti fellépésnél is ugyanez a szituáció, csak ott öt mérkőzésből kell hármát megnyerni. Rangsorolt játékot játszhatunk egyedül, ismeretlen csapattársakkal mások ellen, duó partnerrel, illetve 3 vagy 5 tagú csapatban. A rangsorolt játékot játszó játékosok örökös problémáját ez a kép tökéletesen szemlélteti:

Ezután a „rövid” ismertető után elmondanám személyes tapasztalataimat, mint aktív résztvevője ennek a borzadálynak. LOL-os pályafutásom 2013 őszén kezdődött. Az új osztály megismerése után a baráti kapcsolatok kezdtek kialakulni, és ebben természetesen a számítógépnek is nagy szerepe volt. Egy tesióra előtt, a srácok egy Skype-hoz hasonló Teamspeak nevezetű programról kezdtek beszélni, amelynek segítségével játék közben beszélgetnek. Meg is invitáltak, hogy töltsen le, menjek én is játszani. Akkor én sem maradok ki a buliból, egye fene. Hazamentem, letöltöttem. Frankón működött is, Call of Duty közben nagyon mókás volt hallgatni az aktuális áldozat idegeskedését. Ez ment egy-két hónapig, majd beütött a krach... Egyik osztálytársam valamilyik nap, felvetette, hogy nem töltjük-e le a LOL-t, merthogy ő már unja a sok codozást. Mit volt mit tenni, letöltöttem. Teltek múltak a napok, hetek, szintek. És elkezdtünk egymás ellen játszani. Nagy taktikázások, kiabálások, üvöltözések, ordítások, ordenáré kifejezések tömkelege és rengeteg nevetés. Ez jellemezte és jellemzi a mai napig a barátokkal való játékot. Később, amikor 30-as szintű lettem és meglett a 16 hősöm, úgy gondoltam itt az ideje kipróbálni ezt a rangsorolt játékot vagy mit. Az elején, kezdőként még élveztem, volt presztízs, megmutatni másoknak, hogy mit tudok. De ahogy elkezdtem fejlődni, elkezdtek zavarni azok a játékosok, akik nem tudtak játszani, és ezek még a jobbak fajták. Olyan játékosokkal is találkozok az ember, akik nem csak bénák, de dumálnak is, kérértlen üzeneteket küldenek és szidalmaznak. De olyan is van, hogy afkolnak, ami azt jelenti, hogy kilépnek a játékból vagy egyszerűen felállnak a gép mellől. Legjellemzőbb szövegek: „GJ report noob!”, „I go afk, bye noob!”, „report this feeder noob!”, „delete lol”, amelyeknek lényege, hogy mások szerint nem értesz ehhez a játékhoz vagy töröld le, és jelentést küldenek a Riot Games-nek, hogy szerencsétlen vagy (szerintük). Egy meccs általában 45 percig tart. Az ember délután, tanulás után (mert természetesen az az első) leül a számítógép elé, nyugodt fáradtsággal, és az első lejátszott meccs után a 110/70-es vérnyomás 160/70-esre emelkedik. Hiszen ezek a játékosok, a legrosszabbat hozzák ki az emberből. A legtöbb amit te-

hetünk ezek ellen az, hogy jelentjük őket a Riot-nak azért, amit csináltak, ha beszóltak, azért, ha nem szóltak be, azért, ha nem tudnak játszani, azért, ha afkoltak, azért, ha kéretlen üzeneteket küldenek, azért, vagy csak ha egyszerűen buták vagy nem szimpatikusak, akkor azért. Legritkább esetben a sors megkönyörül az emberen és egy olyan jó kis csapatot kap, ahol a játékosok a chat-szobában nem veszekednek, hogy ki melyik lane-re szeretne menni, meccs közben pedig segítik egymást és jelzik az ellenfél mozgását, ha feléd közeledik. Mint már említettem, van olyan lehetőség, hogy te hívod meg a saját barátaidat játszani. A kommunikáció így gördülékenyebb, már amikor nem küldik el egymást melegebb éghajlatra vagy nem firtatják a másik édesanyjának foglalkozását. Nehéz elképzelni, mert ez csak egy játék, de voltak ebből komoly viták. Lehet, hogy ez a játék idegörlő, és lehet rá sok negatív jelzót mondani, de akár így, akár úgy, közelebb hozza az embereket egymáshoz. Az, hogy a barátságokkal mit tesz, az más kérdés. Nem kell hozzá különös tehetség, csak sok gyakorlás, és ha eleget gyakoroltok, lehettek hivatásos lolosok (esportolók), mint például a magyar tehetség Vizicsacsi, aki az Unicorns Of Love csapattal a nemzetközi LCS-ben szerepel. Ha kedvet kaptatok a játékhoz, kövessétek nyomon csacsiékat vagy töltsétek le és próbáljátok ki! Pizkosul rá lehet kattanni! De ne feledjétek, nem éri meg egy játék miatt felhúzni magatokat! Mondókámat egy rövid szótárral zárnám, hogy elboldoguljatok a LOL-univerzumban és értsétek, hogy mit mondanak rátok:

- Noob: Gyenge játékos, akinek értékelhetetlen a teljesítménye
- Feeder: Sok halállal rendelkező játékos, aki ezzel előnyhöz juttatja ellenfelét
- Report: Jelentés a Riot-nak, hogy gyengén szerepelsz
- Afk (Away from keyboard): Kilép a játékból, mozgásképtelenség
- Lagg: Netkapcsolat miatt bekövetkező szaggatás, mely tönkreteszi a játékot
- BB: Bye-Bye
- GG WP: Jó játék, szép játék
- GJ: Szép munka
- W8 (wait): Várj
- Rage: Düh, dühösnek lenni
- Rage quit: Idegességből kilépni

